

REELI REINAUS

Saladuslik päevik

PILDID JOONISTANUD

KADI KUREMA

 TÄNAPÄEV

Toimetanud Helen Kõrgesaar
Kujundanud Dan Mikkin
Illustreerinud Kadi Kurema
Küljendanud Villu Koskaru

✱

© Reeli Reinaus
Illustratsioonid © Kadi Kurema
© Tänapäev, 2008
ISBN 978-9985-62-721-1

www.tnp.ee

Muinasjutt

Mulle meeldib Punamütsike!”
„Aga mulle meeldib „Lumivalgeke ja seitse põialpoissi”!” hüüdis Luisa.

„Need on plikakad. Mulle meeldib hoopis „Ali Baba ja 40 röövliit”,” teatas Oskar.

„Mulle meeldib „Sinihabe”,” hüüdis Reginald ja vaatas uljalt enda ümber ringi.

Kerttu tundis, kuidas kõigi pilgud temal peatusid. Ta pidi kohe midagi ütlema.

„Mis sulle meeldib?” küsis õpetaja, kui paus oli juba liiga pikaks veninud.

Ta pea oli tühi. Tal oli meeles vaid see üks lugu. Kerttu ei teadnud, kas öelda või mitte. Keegi poleks teda niikui nii uskunud. Ta pilk eksles eemal legendiku serval, kus kasvasid erinevad puud ja põõsad. Ta tundis ära kased ja kuused. Kerttu klass ja õpetaja olid tulnud jalgratastega

linnast välja piknikule, et nädal enne kooliaasta algust kokku saada. Siiani olid nad rääkinud suvistest tegemistest ja sügisplaanidest, mänginud peitust ning söönud kaasatoodud võileibu ja puuvilju. Nüüd olid nad kuidagi märkamamatult muinasjuttudest rääkima hakanud.

„Mis sulle meeldib? Kindlasti on sul mõni lemmikmuinasjutt?” julgustus õpetaja.

„On küll.” Kerttu punastas. „See räägib ühest nõiatüdrukust, kelle nimi on Saara.” Ta teadis, mis järgnes. Kõik hakkasid naerma.

Õpetaja püüdis lapsi vaigistada, kuid see ei õnnestunud tal kuigi hästi. Seejärel pöördus ta Kerttu poole: „Kindlasti on see mõni tore jutt või raamat, aga see pole ju muinasjutt. Muinasjutud on teistsugused.”

„Keegi pole sellest kuulnudki, ta on selle ise välja mõelnud,” hüüdis keegi lastest.

„Ei ole välja mõelnud,” piiksatas Kerttu. Ta süüdistas end mõttes, et polnud valetanud. Miks ta ei oleks võinud välja pakkuda muinasjuttu merineitsist või seitsmest kitsel. Nüüd ei keeruta ta end sellest ilmaski välja. Mõni ta klassikaaslane naeris ikka veel.

„Loomulikult on see lugu olemas,” ütles korraga Kerttu pinginaaber Liisbet. Kerttu tundis, kuidas ta veel punasemaks läks. Tal oli häbi, et Liisbet tema kaitseks valetas, ise seda muidugi teadmata.

„Muidugi on,” lisis järgmisel hetkel ka Oliver. „Mina lugesin seda just eelmisel nädalal.”

Kerttu ja Oliver olid lapsepõlvest saati koos mänginud, nad elasid lähestikku. Nad olid head sõbrad ja nüüd astuski Oliver tema kaitseks välja. Vaene poiss! Kohe satub

ta Kerttu pärast supi sisse. Kerttu oli veendunud, et õpetaja küsib, millest see lugu siis õige räägib. Nii oligi.

„Ee, ühest nõiast loomulikult,” puterdas Oliver.

„See on ilmselge, et nõiast. Mis edasi?” küsis Oskar. Oskar ja Oliver said hästi läbi. Samas ei jätnud Oskar kunagi juhusel kasutamata, kui tal oli võimalus kellestki targem paista. Nüüdki oli punase pea ja tedretäppidega Oskar võitlusvalmi näoga. Tal oli suurepärase võimalus klassi kõige targemale poisile – Oliverile – koht kätte näidata.

„Ta oskab nõiduda,” jätkas paaniliselt sõrmi mudiv Oliver.

„Jaa, ema oskab sul nõiduda!” hüüdis Reginald. „Millest see muinasjutt siis räägib? Selge see, et nõid oskab nõiduda.” Reginald oli Oskari pinginaaber. Tal olid süsimustad juuksed ja suured sinised silmad. Tema kitsas uudishimulik nägu vaatas huvitatult Oliverile otsa.

Nüüd olid kõigi pilgud Oliverile suunatud. Poiss tundis end silmnähtavalt ebamugavalt. Kerttu tahtis juba kõik üles tunnistada ja siis kogu tõe avaldada, kuid äkki vaatas õpetaja kella ja oli üsna ehmunud näoga. „Hea küll, lapsed, sellest räägime pärast vaheaega koolis edasi,” teatas ta. „Me peaksime minema hakkama. Äkki te, Kerttu, Liisbet ja Oliver, oleksite nii kenad ja võtaksite selle muinasjutu kaasa, et teised samuti targemaks saaksid. Ka mina pole sellest tõtt-öelda midagi kuulnud.”

Nad noogutasid tummalt ning hakkasid oma asju pakima. Kui Kerttu korraks seljakoti kohalt pea tõstis, märkas ta, kuidas Oliver vaikselt oma ratta poole hiilis. Ta oleks tahtnud poisile järele joosta ja teda abi eest tänada, aga enne pidi ta Liisbetile kõik ära seletama.

Kolmveerand tundi hiljem seisis Kerttu tänavanurgal, kust Liisbet pidi oma kodu poole pöörama. Tüdruk oli just äsja sõbrannale kogu tõe avaldanud. Nad olid olnud sõbrad ja pinginaabrid juba esimesest klassist peale. Kerttu ja Liisbet olid natuke sarnasedki – neil mõlemal olid natuke pikemad kui õlgadeni juuksed, mida nad armastasid hobusesabas kanda. Liisbetil olid need ainult heledamad kui Kerttul. Tema silmadki olid sinised, mitte rohekad nagu sõbrannal. Nad mõlemad armastasid kanda talvel teksaseid ja suvel seelikuid ning isegi nende lemmiklauljad ja filmid olid sarnased. Tüdrukud olid ka täpipealt ühepikkused. Ainult nende iseloomud erinesid natuke – Kerttu oli vähem tormakas kui Liisbet. Sellegipoolest said nad omavahel hästi läbi, tülisid olid tüdrukute vahel harva.

„Sa siis valetasid?” Liisbeti sinised silmad vaatasid Kerttut vihaselt.

„Ei ... ma. Mitte päriselt,” kokutas Kerttu.

„Mis päriselt? Siis tegi ka Oliver end lolliks?”

Kerttu polnud vist varem Liisbetti nii vihaselt näinudki. „Ei, ta ei teinud end lolliks, ta näitas, et ta on hea sõber ja teda saab usaldada,” õigustas Kerttu ennast.

„Teda saab, aga sind ei saa. Kust me võtame selle loo, mida olemaski pole?” küsis Liisbet endiselt vihaselt.

„See on olemas,” kinnitas Kerttu. „Usu mind. Lähme Oliveri juurde ja ma seletan teile kõik ära.”

Liisbet tonksas kinganinaga kivi. „Ma ei saa mul on klaveritund.”

„Sa võid puududa,” pakkus Kerttu.

„Ei või,” ütles Liisbet trotslikult.

„Sa võid ju haige olla. See, mis ma rääkida tahan, on ju tähtis.”

Liisbet kehitas õlgu. „Mis ma emale ütlen?”

„Kuidas su ema üldse teada saab?” küsis Kerttu. „Te elate klaveriõpetajaga ühes majas või?”

„Ei ela.”

„Tule siis. Lähme Oliveri juurde, enne kui ta õue läheb.”

Liisbet oli juba vähem tõrges, kuid torkas siiski nõrdinult: „Ilmselt ei lähe Oliver enam kuni vaheaja lõpuni õue. Ta peaks muidu poistele rääkima muinasjutust, mida tegelikult olemaski pole.”

